

НИЈЕ ЛАКО (О)ВЛАДАТИ СВЕТОМ

СВЕ ЧЕШЋЕ СЕ ПОМИЊЕ ГРЕШНО И ПОГРЕШНО ПОНАШАЊЕ НАТО НА ПОДРУЧЈУ БАЛКАНА. ЧИНИ СЕ ДА ЗАПАДНИ КРЕАТОРИ “ПОРЕТКА НАД ПОРЕЦИМА”, ЗБОГ СПЕЦИФИЧНЕ КООРДИНИРАНОСТИ ОПЕРАЦИЈА, ВЕЋ САДА НАИЛАЗЕ НА НЕРАЗРЕШИВЕ ПРОБЛЕМЕ. АГРЕСИЈОМ НА ЈУГОСЛАВИЈУ СЈЕДИЊЕНЕ ДРЖАВЕ ИЗАЗВАЛЕ СУ НА ИСТОКУ, ЗАПАДУ И У СОПСТВЕНОЈ СРЕДИНИ ПРОМЕНЕ, КОЈЕ ЋЕ САСВИМ ИЗВЕСНО (ПО)РЕМЕТИТИ ЊИХОВУ СВЕТСКУ ДОМИНАЦИЈУ.

**Проф. др СВЕТОЗАР РАДИШИЋ,
Портпарол Војске Југославије**

Почетком марта 2000. године, годину дана после агресије Сједињених Америчких Држава и њихових дужника на СР Југославију, Танг Ђијасуан, кинески министар иностраних послова, рекао је да “НАТО предвођен САД мора дубоко да се замисли и да извуче поуке из онога што се догодило на Косову”. Подсетио је том изјавом да је Запад разапет између потребе и морања да се прошири ка истоку, не би ли се домогао преосталих планетарних ресурса неопходних за свој даљи прогрес, задржао предност у технологији и информатици и свеопшту доминацију, и скоро извесног исхода операције “овладавања светом помоћу долара”, коју западни геостратешки и геополитички експерти нису успели, јер за то никад нису постојали реални услови, да довољно добро осмисле. Речи кинеског шефа дипломатије опомињу Запад и подсећају тамошње администрације да су опет превиделе балкански „живи песак” у којем су већ нестале три нарастајуће империје – турска, аустроугарска и немачка.

У његовој једноставној реченици крије се и истина да је антиисторијска администрација Сједињених Америчких Држава, због своје надобудности и веровања у непроверене формуле, заборавила да је Балкан простор на којем нестаје моћ (на)силника и да зло куда год се усмерило не прелази лако ту скоро метафизичку и због неуобичајених, скоро мистичних, схватања становника са српских простора непредвидиву зону, где се пословично ствара фанатичан отпор добротолубивих, правдољубивих, истинољубивих, честољубивих и слободољубивих људи. Амерички проблем (не)познавања историје и њеног прилагођавања сопственим интересима заиста је вишестрано и вишеструко важан. За њих, ради реалних процена ситуације, али и за њихове непријатеље – због интензитета силе коју на њих усмеравају. Њујоршко и вашингтонско непоштовање мудре поуке

„*historia (est) magistra vitae*”, која у овом случају значи “на прошлости треба да учимо за будућност”, има заиста (високу) цену. Али, намеће се питање: како да Американци разумеју историјски самосвесне Србе, чији су манастири пет пута старији од њихове државе,¹ када они, према тврдњама Томаса Молнара, “не познају историју и уопште јој не признају вредност”. У књизи “Американологија”² пише: “Американци су волунтаристи... Американац не пристаје да наслути могућност да историја може имати своју специфичну тежину и да може да проузрокује трагедију, иронију, лукавство, безизлазност и/или расплет. Сједињене Државе представљају антиисторију. Између канадске и мексичке границе налази се једно друштво изван историје”. Колико може да буде трагично непознавање историје показује и истина да један од политички најмоћнијих људи света, амерички председник Бил Клинтон, све време посматра рат на Балкану кроз “искривљену призму”. Наиме, иако је примао књиге о Србима (познато је да му је једна од њих предата 9. априла 1994.) и располаже с бројним доказима о српском вишевековном страдању, амерички председник није изустио ниједну реч не би ли утицао да се та страдања окончају, напротив. Крајем јуна 1997, на вечери коју су приредиле његове демократе, показао је колико је као незналица опасан, будући да је већ пет година уређивао балканске односе, а није се потрудио да их схвати. Том приликом је рекао: “Шта је с Босанцима, међу којима буквално нема разлике? Сви су грешком историје подељени због политичких снага које су заједно дошле на простор садашње Босне. Правослаци су постали Срби, католици су постали Хрвати - или обрнуто - а људи који су остављени у средини колонизовани су од Отоманске империје и постали муслимани...” Питање је да ли би први човек САД разумео објашњење да је део Хрвата настао насилним римокатоличењем Срба,³ али нема дилеме да је амерички председник завршио лошу школу и стога остао недовољно образован, и да је због своје функције – која не трпи незнање - опасан по човечанство. Сада је сасвим јасно зашто је Бил Клинтон непрестано тражио подршку за укидање ембарга на оружје босанским муслиманима и давао изјаве попут оне у Халифаксу да су његове велике симпатије на страни муслиманске владе у Сарајеву, откуд то да његова супруга учи ислам

---

¹ *Самосвесност Срба је проBLEM атична. Многи Срби се не би сложили с оценом да су Срби самосвесни, али је истина да су сатанизовани и нападнути као да то јесу (видети: Слободан Милеуснић, Манастири као међаши српског духовног простора, написана у књизи “Геополитичка стварност Срба”, стр. 469-478).*

² *Т. Молнар, Американологија, стр. 26.*

³ *Ђ. Станковић, Изазов нове историје, стр. 25.*

и зашто су он и његова супруга честитали муслиманима на храбрости поручујући им да "нису сами" и да им "стиже помоћ". Наравно, никоме није јасно како су Османлије успеле да колонизују "народ који је остављен у средини", а очевидно је да је реч о оној "средини" коју је НАТО бомбардовањима омеђио и приредио за своју балканску базу. После свега виђеног у "земљи сељака на брдовитом Балкану"⁴ јасно је да Американци и када уче историју уче је из пробраних књига, фалсификованих у ватиканској, германској и нордијској школи. Ко ће осим Срба платити цех америчке некоректности, недоследности и надобудности условљене недовољним знањем,⁵ јер све има своју цену, видеће се у даљим фазама "похода на Исток", али је извесно да ће, према космичким законима, капитулацију потписати вашингтонски политички билмези.

БАЛКАНСКИ "ЖИВИ ПЕСАК"

Сада је јасно да су Срби и сви други који деле њихову судбину, због геополитичке повезаности, сродности менталитета и измешаности етнопсихолошких архетипа, стали на црту највећем планетарном злу у историји човечанства. Стали су испред свестрано моћније, монструмски вођене, војне коалиције – Атлантске алијансе. Поновили су историју, јер су учинили исто Американцима и њиховим пратиоцима што су чинили преци Срба када су стали пред Турке, Аустроугаре и Немце, у време када су они били на врхунцу своје војне и сваке друге моћи.

С друге стране на балканским беспућима "купује се време" за све који тек треба да окусе горчину српске судбине. Зато уредљиво изгледа и звучи изјава Макса Синклера, професора с Колумбија универзитета да је "Југославија стратешки поразила Вашингтон". Иако се "планетарно зло" још неће зауставити у походу на Исток,⁶ многи се питају, попут

---

⁴ М. Кнежевић, *Крст арећ а демократија а, стр. 73.*

⁵ *Америчко незн ање је већ пословично. Ро берт Хјуу је им ао смелости да б ар н а стр аниц ам а ит алиј анског дневник а "Л а Репу б блиц а" о белод ани истину: "З ахв аљујући р азорним последиц ам а телевизије, мл ади Америк анци д ан ас нем ају ни миним алне спосо бности з а лектуре и интелекту алне концентр ације" (видети: Д. К ал ајић, Америчко зло -књиг а прв а, стр. 187).*

⁶ *Позн ати југословенски пу блицист а Милош Кнежевић у вези с а америчким походом н а исток н апомиње: "З ап ад се 'н артнерски' шири н а Исток прем а си бирским ресурсим а. Б алк ан је с амо прол азниц а. Империј а зл атне милиј арде учтиво упокор ав а неуљудне в арв аре. Метропол а не дрем а, ст ално је н акострешен а. Од з ав ађене периферије тр ажи све више" (видети: М. Кнежевић, Б алк анск а пометњ а, стр. 8).*

Малколма Фрејзера, бившег аустралијског премијера, куда намерава “организација лажова” (НАТО), после јужнословенског раскринкавања. При томе, зна да је НАТО, којег су на најважнији геостратешки простор планете угурали носиоци мега капитала, пред опасном дилемом: да ли да се сукоби са косметским Албанцима који чине непромишљено насиље и класично етничко чишћење, и тако постане залудни окупатор, или да прихвати да буде саучесник у геноциду над Србима губећи углед “миротворне организације” која је каткад приморана да и силом наметне мир. При таквом избору моћ нестаје, или губи смисао.

С друге стране, житељи Савезне Републике Југославије показали су пут источнијим државама и улили наду да је могуће супротстављање “америчкој империји зла”. Да су на Истоку схватили шта им се спрема очигледно је, будући да су већ склопљени споразуми између Русије и Белорусије, затим Русије са Кином и Индијом; Русија приоритетно продаје оружје Кини и Индији, а определила се и за појачано ископавање злата, што је показатељ да се припрема за евентуални сукоб са најновијим освајачима; Кина не преза од евентуалног сукоба око Тајвана, јер се тај сукоб чини неминовним, па га је, ради будућности, боље што пре превазићи. Не треба заборавити да су наспрам “новог светског поретка” 35 земаља изолованих у сваковрсне резервате и процеси исламизације, африканизације и хиспанолатинизације у Сједињеним Државама. Америчка администрација је свесна да су САД дужне многим државама и народима. Страх од одмазде “уградили” су њихови експерти у стратегије и доктрине, очекујући асиметричне операције и “уокер сценарија” усмерене против њихове безбедности и будућности. Извесно, није без разлога што, према подацима с Интернета, 95 одсто Американаца има проблема са сном, а 54 одсто има озбиљан поремећај сна.

Ускоро ће се показати колико ће америчко несхватање Срба коштати и Сједињене Државе и “нови светски поредак”. Наиме, иако је било разборитих упозорења попут изјава америчког конгресмена Флојда Спенса да ситуација на Косову не представља директну претњу америчкој безбедности и америчког генерала Мајкла Рајана, команданта америчких ваздухопловних снага, да би САД могле да претрпе губитке, показало се да су у праву сви који попут Анатолија Чубајса сматрају да никада до сада није било толико велико антиамеричко расположење. Исто тако, испоставило се да нису у праву они који тврде попут америчког генерала Мајка Јексона да “снаге НАТО нису инвазионе, него, преваходно, миротворне снаге”.

Да су многи угледници прозрели намере њујоршких и вашингтонских дипломата показује изјава Томаса Флеминга, саветника америчког конгресмена Патрика Бјукенена,

који је посматрајући како горе српске куће наочиглед припадника Кфора, непосредно по завршетку ракетирања Срба, у лето 1999, пророчки закључио: “Србе ће оставити на миру кад престану да буду Срби”. Његове ставове потврђује захтев за појачање америчког контингента за око 700, 800 војника који је Весли Кларк, командант НАТО, упутио Пентагону. Јавна је војна тајна да је наумио да те снаге упути у подручје југа Србије, на – како он каже – “источно Косово”, и тако покуша да допринесе даљем угрожавању и уситњавању СР Југославије. Слично размишља Мери Мостерт, америчка аналитичарка тврдећи да је Косово НАТО-ова кућа: “Нато је тамо главни, а за шест недеља 65 одсто српског становништва напустило је Косово, 198 њих је масакрирано, док су домове многих од њих запленили и заузели Албанци”.

Новинари су објавили да се амерички Конгрес спрема да донесе закон чија је сврха да онемогући Србе да се опораве од 78 дана ракетирања и бомбардовања у којима су чак 90 одсто ваздушних напада на СР Југославију извели Американци. Према том закону ниједан део америчког новца не може да се користи као помоћ Републици Србији. Навели су, при томе, понајвише ради завађања Срба, да се ограничења не односе на помоћ Косову (Албанцима), или Црној Гори, и да није спорна “помоћ за развој демократије”.

Без обзира на постојећи однос снага, неспорно је да су Срби згулили маску с америчког псеудодемократског лица. Стога није чудно што Хенри Кисинуер сматра да је Косово најупечатљивији пример погубне америчке интервенционистичке политике, а професор Амос Перлмутер, уредник једног од угледнијих часописа за стратегијске студије, коначно увиђа да “Клинтонова администрација развија америчку хегемонистичку власт на Балкану и да креира услове за сепаратизам уместо за интеграцију”. Ипак је најзанимљивије мишљење Бенуамина Воркса, директора Стратешких служби америчког Истраживачког института за геополитику: “Боб Дол и Јозеф Диогарди у сарадњи са хрватском, муслиманском и албанском мафијом преусмерили су америчку спољну политику против одржања СФРЈ и на уништавање српског народа”. То су, наравно, “плитке мисли,” будући да криваца није тако мало и да су сви потези планетарног значаја, ако ни због чега другог а оно због морфогенетске повезаности међу људима.

ПРОМЕНЕ НА ИСТОКУ

Како ће изгледати даље ширење САД, ЕУ и њиховог инструмента НАТО-а ка истоку, после евентуалног извлачења из “живог песка” Балкана, већ се може наслутити. Тамо их чека кинески дувар, на који је подсетио Танг Ђијасуан, шеф кинеске дипломатије, када је, помало провокативно, у неколико наврата рекао: “Западне земље су, а у првом

реду САД – силеуије... Америчка политика садржи прегршт антикинеских елемената и угрожава нормалан развој односа Кине и САД... Тема о људским правима није оправдање за разуздано мешање САД у унутрашње послове других земаља”.

Кинески политичари су помно пратили догађаје на граници Истока и Запада. Закључили су да је НАТО авијација оргијајући по Београду ракетирала и амбасаду Народне Републике Кине. Прорекли су да ће амерички хегемонизам бити поражен. Кинески премијер, Ју Жунђи, алудирајући на америчке званичнике, изрекао је суштински исказ који одређује будуће планетерне односе: “Они увек узимају Кину за свог имагинарног или потенцијалног непријатеља и увек желе да користе Тајван као непотопљив носач авиона само да би опонирали Кини”.

Прикривени сукоб између САД и Кине већ постоји. Те две државе имају спорове око сателита, трговине, људских права, Тајвана и регионалног система противваздушне одбране. Кинески хакери скоро су преплавили Белу кућу после ракетирања кинеске амбасаде у Београду. Наиме, на веб страници америчког Министарства енергетике на енглеском језику уписано је: “Ви морате платити крвави дуг Кинезима”. Кина непрестано надгледа војно кретање САД, посредством 17 сателита. Према тврдњама Сонга Јићанга, кинеског војног експерта, “Кина је способна да разбије антиракетни штит Сједињених Америчких Држава”. Биће занимљиво какву улогу у односима између Кине и САД игра Израел, да ли је амерички “тројански коњ” или “глогов колац” за фантом државу “Ујка Сема”, тек чињеница је да САД траже од Израела да обуставе војну сарадњу са Кином. Поуздано се зна само то да су Американци добро проучили речи Ђијанг Цемина да Кина не сме да жртвује "духовну цивилизацију" ради привредног развоја и његову оцену да је америчка политика према Кини "конфузна и арогантна".

И од Американца надмудрени Руси очевидно неће успети да избегну учешће у коначном обрачуну између квантитативне и квалитетивне цивилизације. У Државној думи је речено да су Американци одавно поставили циљ да под своју контролу ставе Балкан и да од њега створе мостобран за размештање снага НАТО-а и да САД нису склоне нормалним односима са Русијом. Руси су схватили суштину свог односа са Американцима: “Потписивање Основног акта Русија-НАТО, 27. маја 1997, спада у ред оних значајних историјских докумената као што су Бечки конгрес, Версајски мир, споразуми потписани на Јалти и у Потсдаму. Тај акт може да постане један од најважнијих докумената којим се дају контуре новом светском поретку после завршетка хладног рата. Русији је, као наследници

Совјетског Савеза, припала част да до краја испије горку чашу пораза и понижења”.⁷ Руси и Американци се једино не споре око тога ко је победио а ко изгубио у “хладном рату”. Американци сматрају да није ништа нормалније него да се труде да искористе победу над Совјетским Савезом коју су постигли захваљујући “њиховој методи”: мирољубив став, демократија и капитализам.⁸

Дакле, на посебан начин, и Русија је остала у сукобу са Сједињеним Државама. Наиме, упркос негодовању америчке администрације Русија гради нуклеарку у Ирану; повукла је своје официре из америчких војних школа, због агресије на СРЈ; руски званичници нису дозволили америчком амбасадору у Москви да са својим тимом уђе у “Краснојарск – 26”, један од затворених нуклеарних комплекса; амерички ратни бродови пресрели су у Персијском заливу руске танкере “Волга-нефт” и “Академик Пустовоит”, због сумње да превозе ирачку нафту; САД су увеле санкције против три руске институције итд. Анатолиј Корников, главнокомандујући руског Ратног ваздухопловства обавестио је светску јавност да авиони САД и НАТО лете преблизу Русији. Наиме, 15 до 25 извиђачких авиона појављује се свакодневно у близини ваздушног простора Русије.

Исцрпљена Русија политички и материјално зависна од САД (нема довољно ни долара ни хране)⁹ повремено реагује природно, скоро нагонски. То је разлог што је Борис Јељцин усред ракетирања Београда успео да изусти: “СРЈ неће бити протекторат САД, зато што је Балкан стратешко место” и што је позвао Кину да ојачају међусобне везе “као део напора за стварање контрабаланса Сједињеним Државама у глобалним питањима”.

Када се помиње Русија као могућа снага која ће бочно угрозити интересе САД на истоку не треба заборавити Иран, Ирак и Пакистан, будући да су из Стејт департамента запретили санкцијама Русији и Кини због продаје оружја Ираку и Пакистану. Познато је да су Американци најзадуженији код Ирачана, будући да су (зло)употребили Садама Хусеина у ирачко-иранском рату за стварање бране иранској револуцији, а потом му “наместили” рат у Заливу у којем су спектакуларном демонстрацијом моћи ставили под контролу потенцијалну регионалну силу, овладали најважнијим резервоаром нафте, дали “на знање” осталом свету како ће уређивати “нови светски поредак”.¹⁰ На основу прелиминарног извештаја агенција УН Американци су приликом само једног од свакодневних бомбардовања Ирака уништили једну пољопривредну школу, десетак болница, складиште

⁷ Видети и апис *Адр аник а Мигр ањ ан а у з борнику р адов а “Руск а политик а н а Балк ану”*, који је приредио а Јелиц а Курј ак, стр. 158.

⁸ М. Том ас, *Америк анологиј а*, стр. 26.

⁹ Г. В. Осипов, *Социј ално-политичк а ситу ациј а у Русији*, стр. 16.

¹⁰ Ж. Бодсон, *Нови светски поред ак и Југосл авиј а*, стр. 50.

пиринча (2.600 тона) у Тикриту и највећи водоводни систем у багдадском кварту Карада (Унисеф је затражио од Комитета за санкције СБ да одобри новац за реконструкцију бомбардованих објеката). Због америчких и британских бомбардовања повремено се обуставља проток нафте кроз нафтовод који води до медитеранске обале Турске. Треба знати да Садам Хусеин најмање једном годишње понавља: “САД ће морати да траже опроштај од Ирака”. Уосталом, док једни мисле као Жерар Бодсон да “Ирак наставља да умире на тихој ватри последица ембарга”, други верују да ће заиста доћи време “размене зуба”. Шта мисле Иранци о Американцима може се закључити на основу великих протеста верника у Техерану на којима демонстранти најчешће узвикују: “Смрт Америци!” Геостратешким аналитичарима који прате стање у Пакистану није чудно што је у Исламабаду, главном граду Пакистана, шест ракета погодило зграде САД и Уједињених нација. Наравно на десном боку остаје Индија чији се премијер Атал Бехари Ваупаи недвосмислено изјаснио: “НАТО мора да престане с подлим операцијама у СР Југославији, а САД са терорисањем света”.

Геополитичко и стратешко трње које чека похотне походнике ка истоку није потпуно ако се не напомене став белоруског председника Александра Лукашенка да “САД експлоатишу цео свет, а истовремено се разјарено супротстављају руско-белоруској интеграцији”. За филозофе, стратеге и аналитичаре није без значаја ни чињеница да ће Кина за десет година имати више приватних предузетника него Сједињене Америчке Државе становника.¹¹

ПРОМЕНЕ НА ЗАПАДУ

Западна Европа није могла да се супротстави нарастајућој моћи Сједињених Држава, иако је њихово настојање да продру на Балкан као најзначајнију геостратешку тачку планете било провидно. Док Европска унија прикупља снагу за будућа времена, очекујући смањење моћи САД у сукобу са источним државама и покушавајући да што мање ратују за њихове “виталне интересе”, банке из САД доминирају европским тржиштем. Међутим, без обзира какви су били закулисни договори пре распарчавања СФР Југославије,¹² ЧССР и СССР чини се да догађаји на Западу не иду наруку јединој суперсили.

---

¹¹ “У Кини упр аво вл ад а в анредно ст ање. На њеној територији се, з апр аво, бори 45.000 филиј ал а стр аних фирми з а н ај боље уговоре. То је три пут а више него у С АД, што је з апр аво светски рекорд... Деведесет милиј арди дол ар а Кин а жели д а инвестир а у 1.200 нових авион а” (видети: В.Мих ал, Нем ачк а и следећи р ат, стр. 109).

¹² О р аз биј ању СФР Југосл авије довољно к азују под аци о сусретим а и с аст анцим а н а којим а се директно утиц ало н а њен р асп ад. На пример, 17. децем бр а 1991. године одрж ан а је чувен а седниц а у Бриселу, током које је Х анс Дитрих Геншер успео д а н аметне својим европским колег ам а призн ање нез ависности Словеније и Хрв атске, што је бил а предигр а з а нез ависност Босне и Херцеговине и Македоније. Дв

Пре агресије на СР Југославију “Сидни морнинг хералд” је упозорио на озбиљније неслагање САД са европским савезницима. Немачки часопис “Шпигл” је објавио специјално издање са критичким текстовима о Америци под насловом “Лудило САД – земље екстрема”. “Франкфуртер алгемајне цајтунг” је изразио опште мишљење да “САД крше норме светске организације и намећу своју вољу и империјалне интересе као једини закон на међународној сцени”.

Немци су почели са запоседањем места које им према књижи “Немачка и следећи рат” припада. Наиме, немачки министар одбране Рудолф Шарпинг је, најављујући куповину модерније борбене технике, подсетио: “Бундесвер не сме да заостаје за партнерима у НАТО”. Елмар Шмелинг, бивши адмирал и шеф немачке обавештајне службе, оптужио је САД да је рат против Југославије вођен искључиво због њихових геополитичких циљева. У немачким листовима је све присутнија антиамеричка кампања. У недељнику “Ди вохе” објављено је да САД руше Уједињене нације и да једино Европа може да их спречи. Недељник “Шпигл” упозорава да су САД у опасности да постану глобални силеуија. Ипак је најобухватније сликовито мишљење Герда Шмиклеа, немачког генерала у пензији: “Док Европска унија и НАТО опкољавају Русију – Европа жели да се ослободи турског Сједињених Држава”. Превидео је само САД у опкољавању Русије. Можда је спор Немачке и САД око шефа ММФ прави критеријум за однос САД и Европске уније, будући да офера супротстављене интересе.

Разумљиво је што су у Европи интереси снажно изражени и различити јер је она скуп великих сила. На пример, Француска има своје интересе на Космету који се не уклапају у америчке аспирације. Француска се, према мишљењу саветника француског председника за европску политику Пјера Лелуша, залаже за “Европску армију”, што никако не одговара Сједињеним Државама за које је најбољи НАТО над којим имају пуну контролу. Пол Килес, бивши француски министар одбране, реаговао је “француски” на систем за пресретање свих врста телекомуникација (телефон, електронска пошта, факс)

десетог априла 1992. годин, разговарали су Богић Богићевић из Сарајева и Вилфред Гунтер из Вашингтона (Виндзор) и договорили се, попутим Ворен и Циммерман (директор Богићевићу у Гандијевој улици у Новом Београду – како су разговарали о откривеној операцији “Штит”), да више не присуствују седницама председничтва СФРЈ, како би то тело изгубило сваки легитимитет. У томе су успели. Оначину разговора СФРЈ може се сазнати из хронологија које су приредили Слободан Ковачевић-Путник Дарић под насловом “Хронологија Југословенске кризе 1942-1993”(издање: Институт за европске студије, 1994) и Бранко Марковић у књизи “Југословенска криза и свет”(издање: Институт за међународну политику и привреду, 1996).

којим руководи америчка тајна служба, Агенција за националну безбедност (НСА), у којој су осим САД и Велика Британија, Канада, Аустралија и Нови Зеланд, тврдећи да “Ешелон” представља опасност по француску националну безбедност.

Ламберто Дини, чија земља немоћно трпи НАТО, испаштајући грехе из Другог светског рата, повремено избацује изразе који не утичу на стање у Европи, али су добри показатељи и сигнали за тренутне међународне односе, као што су: “Италија и Европа не смеју да зависе од САД”, “Европа мора да створи сопствени идентитет сигурности” и “САД не могу бити светски жандарм”. Тренутни однос снага приказан је приликом смењивања генерала Силвија Мацаролија пошто се усудио да оптужи Американце за прљаве “игре” на Космету. Наиме, рекао је да је главни смисао “мировне мисије” на Космету “грабеж плена и деоба “зона утицаја”. Платио је цех, али је очувао официрску част речима: “Данас на Косову и Метохији владају хаос и неред, оличени у безобзирном и суровом привођењу крају етничког чишћења, ликвидацијама, пљачкама, шиканирању, застрашивању и прогону неалбанског становништва. Американци имају своје игре које су различите од наше мисије”. Италијани су показали шта мисле када су у Милану њихови демонстранти бацили бомбе на амерички конзулат и палили америчке заставе док су падале ракете на СР Југославију и објављивањем написа у дневнику “Република” у којем се тврди да треба ујединити све гласове и снаге које су у стању да уразуме “америчког Гуливера”.

Грци се често опиру америчком хегемонизму. Апостолос Какламанис је у грчком парламенту рекао да амерички конгрес не може да доноси одлуке о судбини Европе, а сто хиљада његових суграђана учествовало у Атини у демонстрацијама против америчког председника Била Клинтона.

О односу САД и Европе може се закључити и на основу америчких ставова. Строуб Талбот, заменик америчког државног секретара, обнародовао је важан став своје администрација: “САД ’у принципу’ подржавају активнију безбедносну улогу Европске уније, ипак, у Вашингтону постоје озбиљне сумње, па чак и забринутост, због војних планова европских савезника”. Медлин Олбрајт је на скупу трилатералиста у Лисабону била прецизнија: “Америчке трупе би могле да се ангажују у ’гушењу конфликта у Европи’ и после стварања снага за брзо реаговање Европске уније”. Тако је, барем засад, одговорила на “европски став” објављен у "Гардијану" да ће Европљани морати да остану у Босни дуже од Американаца.

ТА АМЕРИКА НАПАДА

У САД ситуација све више измиче контроли администрације запућене у лихварски поход ка истоку. Допринео је томе и Патрик Бјукенен, кандидат за председника САД на листи Реформске странке, који је отворено признао да су “економске санкције Беле куће америчко оружје за масовно уништавање”, да је “бомбардовање Југославије фатална грешка НАТО-а” (није имао смелости да каже: Сједињених Америчких Држава) и да “САД нису имале шта да траже на Космету, а камоли да бомбардују суверену државу”. Иако су то “вађења” која никоме не помажу, јер он добро зна да је НАТО само инструмент за остварење америчких “виталних интереса”, она се на својеврстан начин придружују мишљењу Ноама Чомског да се САД понашају као бос мафије, а потврђују и став финансијера “Њујорк тајмса” који тврде да је агресија на Космет – спољнополитички дебакл САД, па чак и схватања власника “Вашингтон поста”, који сматрају да је америчка хегемонија самоуништавајућа.

Сједињене Државе су очевидно друштвени конгломерат који води бесрамна апаратура о којој је, без икакве демонизације и псеудо еволуције, речено највише ружних речи у историји људског друштва. На пример, Стиви Швебел, председник Светског суда у Хагу рекао је да су САД водећи финансијски деликвент. Оцену САД дао је амерички глумац Дензел Вашингтон када је рекао да се свакодневно сусреће са расном дискриминацијом, а на посредан начин и амерички лекар Арнолд Шектер који намерава да истражи у Немачкој “нарануасти агенс убицу” који су користили Американци у Вијетнаму против вијетнамског народа. Реч је о држави у којој према истраживањима психолога у америчкој држави Масачусетс, најбоље пролазе лажови. У изрођеном систему фантом државе настају култови и секте које се шире светом попут метастаза. Само тамо могу настати апокалиптички култови и секте попут “Забринутих хришћана”¹³ са седиштем у Денверу у САД чији чланови верују да ће отићи у рај ако их убију полицајци.

О унутрашњем хаосу којим Американци, натурањем демократије, заражавају свет, показују свакидашњи призори и “амерички специјалитети”. Парадоксално је да Пентагон тражи помоћ од Холивуда при убеђивању младих Американаца “да не би избегавали служење војног рока”, када се зна да Холивуд уз британски институт “Тејвисток” служи за “испирање туђих мозгова”. Колико Американци верују у своју спољну политику показује податак да су око зграде Стејт департамента у Вашингтону постављене дебеле бетонске баријере. Шта рећи о немоћи групе од 31 америчког конгресмена који су обновили тужбу против председника Била Клинтона због агресије на СРЈ “коју је водио илегално – без одобрења Конгреса”. Наравно, ту правну заврзламу не могу да реше а преплављују свет

---

¹³ *Култу прип ад ају белци и црнци, породични људи и с амци, служ беници и р адници, од бе б а до 68 годин а ст арости. Позн ато је д а је 78 чл анов а групе з аувек нест ало у Денверу у окто бру 1998. године.*

филмовима о њиховом правном систему. Зато није чудно што амерички конгресмен Јеси Хелмс сматра да “Вашингтон може да одлучује без Уједињених нација”.

Када је реч о “демократској Америци” треба рећи да је кинески лист “Синхуа” направио изузетно вредну анализу:

“САД су досад напале, због кршења људских права, више од 190 земаља и региона, играјући улогу главног полицајца и судије у свету. Криминал у САД свакодневно односи 65 жртава уз 6.000 повређених у уличном насиљу. Слобода штампе у САД представља само – мит.¹⁴ Америчка порота често доноси одлуке на основу друштвеног статуса и расе оптужених. Сједињене Државе су једна од шест земаља у свету које изричу смртне казне за малолетнике. Међу 26 најразвијенијих земаља света САД имају највишу стопу погибије деце у пуцњави: сваке године више од 7.000 америчке деце подлегне ранама задобијеним од метка. САД су највећа робијашница на свету”.

Ставова кинеског листа потврдио је и “Информашон” из Копенхагена: “Двадесет девет смртних пресуда извршено је у САД у 1999. години – највећи број смртних казни од 1951. године”. Зато нису ретке весте из колевке “нове демократије” да је у основној школи шестогодишњи дечак убио школску другарицу, или да су двојица наоружаних осамнаестогодишњака убили у једној средњој школи петнаестак ученика и наставника, и још више ранили, а онда извршили самоубиство. О својој држави пензионисани амерички пуковник Хари Самерс каже да је увек кроз историју демонизовала непријатеље, а “Вашингтон пост” да је њихова администрација преко Медлин Олбрајт уцењивала фразом “глас против САД је глас против УН” да би обезбедила место у Комитету УН за буџетска питања. Вероватно се само у САД у дипломате може пробити неко попут поменуте Олбрајтове која је (не)размишљајући о трагичности масовног убијања цивила изјавила да је “веома поносна због акције коју су САД и НАТО предузеле против СР Југославије”.¹⁵

На посебан начин о Американцима казује и чињеница да су после пола века признали масакр у Кореји. Наиме, за масакр у којем су у селу Но Гун Ри, 160 километара југоисточно од Сеула, убили неколико стотина цивила (жена, деце и старих) Норман Тинклер, ветеран, рекао је: “Ми смо их једноставно уништили”. Понеки Американца зна о сопственој нацији довољно. Ал Гор је речима “Очекујем да што пре почне изградња много моралније Америке, засноване на савести, доброты и пристојности као и неговању стабилне породице” заправо оптужио своју државу за неморал, несавесност, непристојност и зло. Када се оствари жеља Ал Гора вероватно ће веће шансе имати и, ко зна зашто изговорене, идеје Хенрија Кисинуера: “Европа треба да се отргне од хегемонизма САД...”

¹⁴ У анализи је забележено да 80 одсто анкетираних Американаца сматра да се неке теме државног живота, а 75 одсто да су информације непоуздане.

¹⁵ Исту војну операцију Роберт Фиск, новинар лондонског “Индипендент а” оценио је другачије: “Савезнички напад против Југославије постао је тако неморалан да је на крају било готово немогуће да се поверује да, када је једна авијација непрестано бомбардује болнице, мостове, воз, два аутобуса, мост у селу на пијачници и бројне куће – у исто време када и касарне и рафинерије – не циља хитимично и цивиле, у Америци Србија бацила коленала”.

Америка је дужна да предњачи у пружању помоћи Југославији коју је разарала”. Шансе су наговештене и одлуком америчког сената за бомбардовање СРЈ у односу 58:41 глас а још више формирањем групе од 17 чланова Конгреса која је поднела Федералном суду тужбу против председника САД, због тога што је у случају Југославије прекршио амерички устав и Резолуцију о ратним овлашћењима.

Упркос томе што америчка администрација има изванредан механизам за контролу сопственог становништва: што су САД држава с највише обавештајних служби (читај: шпијуна) и полицајаца (читај: ухода), затим специјалаца који су своју умешност увежбали коришћењем и провером ефикасности неубојних средстава при гушењима побуна у Калифорнији и Тексасу, и разбијањем демонстрација у Сијетлу и Давосу, и што су спремни да експерименте “**ин vivo**” изводе на сопственом народу, као што су то чинили зрачењима у Орегону и тровањима сопствене војске у рату у Заливу, треба веровати да је у праву Жак Ширак када тврди да “нови век неће бити амерички” и да је оправдана бојазан Ендрјуа Маршала, начелника Одељења за процену мреже, језгра свих мозгова, када каже да “не треба бити превише сигуран да ће Америка своје место на највишој технолошкој лествици и глобалну доминацију задржати и у наредном веку”.

“Амерички потоп” предвиђају експерти и на основу неуспешног теста америчког антиракетног система који се догодио 18. јануара 2000. године. Тада је њихов пресретач “убица” промашио. Можда је тај промашај наговештај америчког пада баш као што је пад космичког брода "Марс-96" у Тихи океан био наговештај рушења последњег симбола Русије као супердржаве.

У походу на свет “империја зла – прљави Америка” има све више унутрашњих проблема и све услове за истинити хаос. Зато на значају добијају речи које је Билу Клинтону у непосредном разговору упутио Папа. Наиме, Карол Војтила је захтевао да САД прекину тероризам, бомбардовања, криминал и да не изгладњују поједине народе у свету.

Свакако, о свету у којем живимо највише казује изјава Владимира Волкова: “Ја сам Француз руког порекла, тридесет сам година живео у Америци, Американци су вас напали, Французи су вас издали, а Руси вам нису помогли. Али нису вас издали народи, издале су вас њихове владе. Ако сам данас овде, то је зато што сам дошао да вас замолим за опроштај”. Наравно, тај опроштај и молбе за опроштај попут најновије коју је изустео папа у Јерусалиму добијају на тежини тек тада кад злбници одустану од својих будућих наума.

Ипак, треба очекивати, да ће после балканског “живог песка” западна цивилизација у продору на исток изгубити своју моћ до “кинеског зида”, непрестано слабећи, уклињена између руског и индијског отпора при проласку кроз вавилонскаа “Божија врата”, и да ће се Срби поново хвалити да су први стали на пут “апсолутном злу”.

ЛИТЕРАТУРА

1. Аврамов, Смиља, *Трилатерална комисија*, ЛДИЈ, Ветерник, 1998.
2. Алтман, Гавро, Варљиви спокој Европе, Дневник, Нови Сад, 1985.
3. Антонић, Александар, Ватикански тунели за разбијање Југославије, Ревизија 92 * Екоплус, Београд, 1994.
4. Бжежински, Збигњев, *Стратегија и политика САД према Југославији*, “Омладинска искра”, 1978.
5. Бодсон, Жерар, Европа апатрида, Завет, Београд, 1996.
6. Бодсон Жерар, Нови светски поредак и Југославија, ИНГ-ПРО, Београд, 1996.
7. Болвдин, Дџејмс, Друга земља, Свјетлост, Сарајево, 1986.
8. Бууак, Горан, Нови светски поредак и распад Југославије, Институт за политичке студије, НИП Студент, Београд, 1999.
9. Велимировић, Николај, Рат и библија, Светосавска књижевна заједница, Београд, 1997.
10. Вићановић, Д&Д, *Империја зла – Прљава Америка*, Но лимит боокс, Београд, 1999.
11. Група аутора, Геополитичка стварност Срба, Институт за геополитичке студије, Београд, 1997.
12. Група аутора, Европа на раскршћу, Историјски институт САНУ, Београд, 1999.
13. Група аутора, *Нови светски поредак и политика одбране Савезне Републике Југославије*, Савезно Министарство одбране (Управа за стратегијске студије и политику одбране), Београд, 1993.
14. Група аутора, Руска политика на Балкану, Институт за међународну политику и привреду, Београд, 1999.
15. Група аутора, Србија и Европа, Дом културе “Студентски град”, Београд, 1996.
16. Група аутора, Тајна Балкана, СКЦ, Београд, 1994.
17. Група аутора, *Уједињене нације 1945-1995. између признања и покуде*, “Међународна политика” * “Службени гласник” * Правни факултет * Факултет политичких наука * Институт за међународну политику и привреду, Београд, 1995.
18. Данилевски, Ј. Николај, Русија и Европа, НИУ Службени лист СРЈ - Досије, Београд, 1994.
19. Драгојевић, Милорад, У Дреници умире моје Косово, НИДДА Верлаг ГмбХ, Бад Вилбел, Деутцхланд, 1998.

20. Зарић, Симо, На Хашком распећу, “Штит М”, Београд, 1999.
21. Дунниган, Ф. Јамес, Како водити рат, ВИНЦ, Београд, 1993.
22. Илић, Здравко, Балкански атомски соко, БИГЗ, Београд, 1986.
23. Калајић, Драгош, Америчко зло, БИГЗ, Београд, 1993.
24. Калајић, Драгош, Издана Европа, Југославијапублик, Београд, 1994.
25. Килијан, Мајкл, По наређењу председника, Стилос, Београд, 1991.
26. Кнежевић, Милош, Балканска пометња, ДП “Ђуро Салај”, Београд, 1996.
27. Кнежевић, Милош, Крстарећа демократија, ДП “Ђуро Салај”, Београд, 1999.
28. Краус, Алфред, Узроци нашег пораза, Геца Кон АД, Београд, 1938.
29. Лубарда, Војислав, Српска беспућа, ДИК Књижевне новине - Енциклопедија, Београд, 1993.
30. Лукић, Живко, *Информатичке операције - даља разрада доктрине КоВ Сједињених Америчких Држава*, “Војно дело”, бр. 4-5/95.
31. Марковић, Драган, Војно-индустријска спрега САД, БИГЗ, Београд, 1978.
32. Милашиновић, М. Радомир, Амерички поход на свет, ЗАД, Београд, 1996.
33. Михал, Волфганг, Немачка и следећи рат, ИПА “Мирослав”, Београд, 1995.
34. Молнар, Томас, Американологија, СКЦ, Београд, 1996.
35. Николиш, Душан, САД или никад, Ауторско издање, Београд, 1998.
36. Осипов, Геннадј-Васиљевич, Социјално-политичка ситуација у Русији, Факултет политичких наука универзитета у Београду, Београд, 1995.
37. Оцокољић, Станислав, Стратегије суперсила на прагу ЦЦИ века, ВИНЦ, Београд, 1991.
38. Павловић, Милорад, Сецесија у режији великих сила, Институт политичке студије, Београд, 1996.
39. Петковић, В. Милан, Геополитичке паралеле на прагу ЦЦИ века, Калекон, Београд, 1997.
40. Петковић, Ранко, Један век односа Југославије и САД, ВИНЦ, Београд, 1992.
41. Петрановић, Бранко, Агонија две Југославије, Сведочанства, Београд, 1991.
42. Печујлић, Мирослав: Критика концепције новог светског поретка Хенри Кисинџера, Савременост, јануар 1975.
43. Радица, Богдан, *Агонија Европе*, СКЦ, Београд, 1994.
44. Савезни хидрометеоролошки завод, *Стање и перспективе развоја геофизичких аспеката савременог ратовања*, Београд, 1979.
45. Станковић, Ђорђе, Изазов нове историје (књига 1), ВИНЦ, Београд, 1992.

46. Станковић, Ђорђе, Изазов нове историје (књига 1), НИУ “Војска”, Београд, 1994.
47. Шушић, Славољуб, Пробни камен за Европу, ВИЗ, Београд, 1999.
48. Цампен, Д. Алан, *Тхе Фирст Информатион Њар*, АФЦЕА Интернационал пресс, Фаирфац, Виргиниа, 1992.
49. Чомски, Ноам, "Шта то (у ствари) хоће Америка?", Институт за политичке студије, Београд, 1994.